

SPOLEČENSTVÍ

LIST HORNÍHO SBORU ČCE VSETÍN
LEDEN 2014

Vážení čtenáři!

Rád bych Vám všem nejprve popřál všechno dobré v Novém roce 2014. Věřím, že s Boží pomocí i tímto rokem projdeme. Jen se držíme té Pravdy, která byla zjevena v Božím Synu Ježíši. On sám o sobě řekl: „Já jsem ta cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6). Jsou lidé, kteří hledají pravdu a jsou lidé, kteří naopak všude hledají a nalézají lež. Ovšem Bible, Boží Slovo nás učí, že náš lidský život se nepohybuje jen někde mezi pravdou a lží, ale že mnohem důležitější je rozhodování mezi Pravdou a Lží. To je něco víc, než pouhé rozpoznání, zda se něco pravdivě stalo tak, jak je někde popsáno. Mnohá média jsou plná pravdivých (či polopravdivých) zpráv o různých slavných lidech: kde se zase opili, kde měli jaký kaz na oblečení či účesu a jiné mnohem lechtivější záležitosti. A lidé po tom pasou. Když se jich optáte proč?, pak často odpoví, že chtějí znát pravdu o slavných. A vůbec snad nevědí, že se ve skutečnosti dostávají do zajetí otce Lži, který sám je charakterizován jako největší pomlouvač. Ten Zlý pase po chybách druhých, štourá a hledá, až nějakou odhalí. A bodejt by neodhalil, vždyť každý nějaké chyby či slabiny máme. Lidé, kteří mu naletí a nechají se jím ovládat, mají zpočátku pocit, že něčeho dosáhli. Ale brzy příjemný pocit ztratí, neboť je

doženu jejich vlastní nedokonalosti a strach, že je samotné někdo odhalí.

Jako lidé věřící v Ježíše Krista tohoto nemáme zapotřebí. Ježíš sám ztělesňuje, zosobňuje Pravdu. Selhávající celebrity v nás pak nevyvolají zvrácenou zvědavost, ale spíše lítost. Lítost nad nimi samotnými, nad jejich životem, který je možná plný slávy a majetku, ale na druhé straně ubohý a prázdný. Ale i lítost nad těmi, kteří bezostyšně bohatnou z lidské hlouposti a zvrácené zvědavosti. Nejsou tito novináři a vydavatelé na tom mnohem hůř, než samotné celebrity, které vláčí svými médii?

Na nás je, abychom se

Co se v denním tisku nedočteme

Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdežto ten, kdo je skoupý, mívá nedostatek (Přísl. 11,24)

možná v menším měřítku, ale přece nedopouštěli podobného jednání třeba i uprostřed sborového společenství. Ježíš nás přece vykoupil! Už nejsme zajatci otce Lži, ale služebníci toho, který je Pravda. Přinášet jeho pravdy do světa znamená milosrdenství a spravedlnost, ale především pokoru před Jeho Pravdou – a nakonec také rozpoznání toho, co je skutečnou pravdou i v mezilidských vztazích.

Pavel Čmelík

Z jednání staršovstva

- * Na **jednání 9.12.** staršovstvo m.j. souhlasilo s přijetím Jany Kučerové do sboru,
- * vyjádřilo podporu Veronice Hruškové k absolvování kurzů vedoucích Fusionu,
- * rozhodlo o přehlášení odběru plynu z osoby faráře na sbor a o přemístění regulátoru vytápění z kanceláře do farářského bytu vč. posouzení vytápění fary odborníkem.
- * Byl také schválen příspěvek pro M.Valtra a T.Adámka za pomoc při doprovázení Fusionu.
- * Sen. kurátorem V. Buzkem byl pověřen k službě člena staršovstva Richard Polomík a náhradnice Věra Volkmerová, kteří nebyli přítomni při pověřování staršovstva.
- * Na **jednání 13.1.** staršovstvo m.j. rozhodlo o konání výročního sborového shromáždění 16.3. s tím, že zprávy pro toto jednání budou předem zveřejněny v březnovém čísle tohoto sborového listu a je proto třeba je zpracovat do konce února.

* Dále rozhodlo o zřízení šestičlenné skupiny, která by připravila diskuzi o případných dvojích nedělních bohoslužbách s tím, že diskuze by mohla proběhnout po ohláškách v rámci několika bohoslužeb.

* Zabývalo se také materiálem z ústředí Diakonie o uvažovaných změnách řízení Diakonie a doporučilo přijmout „kooperativní model“ a zachovat střediska jako církevní právnické osoby.

* Přijalo informaci o přípravě „Manželských večerů“, zaměřených zejména na manželské páry ve sboru.

* Požádalo Janu Buzkovou o organizaci 1.čtení při bohoslužbách.

* Při jednání staršovstva sdělil farář Pavel Čmelík svůj záměr ukončit službu ve sboru k 31.8. Více k tomu potom řekl v rámci oznámení při bohoslužbách 19.1.

Co se v prosinci a počátkem ledna ve sboru událo:

- * 7.-8.12. návštěva skupiny studentů ze Slovenska.
- * 13.-15.12 víkendovka Fusion v Březinách.
- * 16.12. koncert Fusion v Domě kultury.
- * 20.12. vánoční setkání dorostu.
- * 22.12.dětská slavnost v rámci bohoslužeb.
- * 29.12.-1.1. silvestrovský pobyt mládeže u Mikulíků a starší mládeže ve Skaličích
- * 12.-19.1. Týden modliteb za jednotu křesťanů

Týden modliteb za jednotu křesťanů

proběhl ve Vsetíně ve dnech 12. - 19. ledna. Scházeli jsme se postupně v Dolním sboru, v Křesťanských sborech, u baptistů, v nemocniční kapli, v Církvi bratrské, v katolickém kostele u adventistů a na závěr u nás. Témata k zamyšlení byly Ježíšovy zázraky z Janova evangelia, která jsou znamením Božích obdarování a výzvami pro nás. Večer vedl vždy místní farář či kazatel, zamyšlení nad textem měl kolega z jiné církve. Účastníci se částečně obměňovali, účast byla mezi čtyřiceti a sedmdesáti osobami, nejvíce v sobotu, kdy zpíval ekumenický pěvecký sbor. Ze závěrečného večera připravuje Česká televize informaci do Křesťanského magazínu (který se má vysílat 27.1.). Součástí večerů byly modlitby účastníků, a to částečně k tématům, navrženým organizátory. Jedním z témat byly prosby o pochopení pro mladou generaci a její formy zbožnosti, tedy něco, co je aktuální ve sborech, kam přicházejí mladí lidé, kteří nevyrostli v církvi, a tedy i u nás. Při večeru v nemocniční kapli byli ke službě nemocničních kaplanů pověřeni Marta Koňářiková a Jan Mokřý ze zdejší katolické farnosti a to na základě smlouvy mezi nemocnicí a Olomouckým biskupstvím.

Modlitba

Pane Bože, Králi a Spasiteli náš, skláníme se před Tebou a přimlou-

váme se za lékaře, sestřičky, všechny, kdo se v nemocnicích a ústavech starají o nemocné.

Prosíme, abys jim žehnal při práci, i v soukromí rodiny. Tyš Bože dal těmto lidem velké schopnosti. Pomoz jim, aby se sklonili před Tebou a aby chtěli žít podle Tvé vůle.

Květa Zajíčková

Z knihovničky: Petr Příhoda: To ostatní nechávám na Pánu Bohu

Petr Příhoda, původním povoláním psychiatr, přednáší lékařskou etiku na UK, má pravidelné komentáře v rozhlase a články v církevním tisku. Kniha v první části přináší rozhovor, který popisuje jeho životní příběhy (otec z evangelické rodiny zahynul za války, matka se znovu provdala za přesvědčeného komunistu) a hledání až zakotvení ve víře. Druhou část pak tvoří výběr asi třiceti článků na aktuální témata, na příklad: Věřící rodiče-nevěřící děti. Bioetika, klonování a slovní kejklřství. Křesťan v politice. Proč komunisté neopouštějí scénu. Smrt, umírání a soudobá medicína. Na stará kolena ke křížku. Zvěstování víry: čeho se chytit? A další, čtivé a pro nás, křesťany, aktuální úvahy.

Autor v úvodu říká: „Napsal jsem toho za třicet let hodně. Začínal jsem v Tigridově Svědectví, po převratu jsem psal do Přítomnosti, do Literárek a často i do deníků. Pro výběr do této knihy jsem zvolil jako kritérium toto: nabídnu to, co

bych rád, aby si se zájmem přečetla za deset, dvacet let má vnučata...“

Knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství v r.2010 a je k dispozici v městské knihovně.

A ještě jeden příběh

Bylo to dávno a opravdu hodně daleko, vypráví vnučkovi dědeček. Kde? V Kanadě. V horách, označovaných příznačně jako Skalisté. V malé vesnici tam žili dva kamarádi, Petr a Pavel. Ti často sedávali také u svého dědečka, který jim vyprávěl pověsti z celého kraje. Také o tom, že se v té krajině jednou objeví muž, který bude svou modrostí a svým životem světlem celému kraji. Pověst pravila, že ten muž změní celou obec, že lidé se budou k sobě mít přátelsky a že tam bude něco jako ráj na zemi. Nejen to. Pověst hovořila i o tom, že jedna ze skal, které vyčnívají do jejich údolí, zobrazuje již dnes tvář tohoto moudrého muže.

Čas plynul, kamarádi se rozešli. Petr však ve vesnici zůstal. Neustále mu v hlavě ležela pověst, kterou slýchal. Uvažoval o tom, jaké by to tam asi mělo být, až ten starý moudrý muž přijde. Zamýšlel se nad tím, co by se mělo udělat, aby to u nich bylo hezké a lidé se nemuseli stydět za to, co dělají. Mnohé věci v obci dělal sám a své spoluobčany vedl k tomu, aby si v obci i doma vše upravovali. Pomáhal lidem, kteří mezi sebou měli nesrovnalosti a kteří se na sebe hněvali. Nabádal je, aby se smířovali a nedělali si navzájem nic zlého.

Uprostřed všech těchto starostí Petr zestárl. Lidé ho měli rádi a vážili si ho jako moudrého starého pána. Měl pro ně vždy něco podnětného, co je zaujalo. Rád jim povídal staré pověsti, které sám kdysi slýchal.

Jednou, když s dětmi seděl u ohně a vykládal jim pověst, co se v té krajině stane, zmínil se i o skále, kterou nazýval Velká kamenná tvář. Jeden chlapec ho náhle přerušil. Díval se na něj a v úžasu vykřikl: Dědo, ale ty sám vypadáš zbohu zrovna tak jako ta skála. Petr se zachvěl. Vzpomněl si na rčení, že malé děti nelžou ...

Jaro Křivohlavý: O moudrosti

A jeden citát

Každá instituce má vlastní zásady přijímacího řízení. Království boží, na rozdíl od mnoha ostatních, má pravidla neměnná. Přijímací řízení v něm končí – jak je tomu u bohem vyhlášených konkurzů často – paradoxními výsledky: Jsou přijímáni slabí, aby zahanbili silné, tiší, aby podědili zemi, hladoví, aby byli syti, čistí v srdci, aby uviděli, co jiní nespatri, tupení a pronásledovaní, aby se radovali a jásali.

Jinými slovy: Do Božího království, na rozdíl od Evropské unie, mají přednostní vstup malí a chudí. To je jeden z důvodů, proč se Boží jméno nedostalo do její ústavy. Vzhledem k druhému přikázání by v ní bylo stejně nadarmo.

Max Kašparů

Velkolepé dědictví

4.část z rodinného archivu Evy Žárské

Za necelý rok po svatbě se radovali z narození prvorozeného syna Josefa. Svátečním dnem byl pro Jana dle zápisů především den křtu dítěte, kdy obvykle doplňuje: „dnes jsme pokřtili ..., pokřti je i Ty svým svatým Duchem“. Radost netrvala dlouho, protože Josífek krátce po prvních narozeninách umírá. Do deníku pak píše: „...„nám však dům zůstal bez něho jako pustý“. Netušil, že zármutek z pustého domu bez dětí měli prožít ještě sedmkrát (zemřelo devět dětí ze čtrnácti). Dva roky po Josífkovi zemřela i druhorozená Anna, též pouhý měsíc po prvních narozeninách. Záznamy v deníku jsou obvykle stručné a zabývají se především činnostmi v hospodářství. Od 15. do 24. února 1890 jsou plné bolesti, obav, snahou zachránit dítě i s pomocí lékaře, nakonec pak zápasem o podrobení se Boží vůli: „Bože, skloniž se k nám a uzdraviž nám toto naše děťátko, ... pomoz ty Pane Ježíši, který jsi dítky tak rád mívával ... Obzvláště prosím, buď milostiv mé milé manželce a dej jí sílu, aby tu svou velkou ztrátu v síle tvé a trpělivosti a oddanosti do vůle tvé snášela ... Protož pokořice se pod tvou mocnou ruku, musíme volati s Jobem Hospodin dal, Hospodin též odjal, budiž jméno jeho pochváleno.“ Jobův příklad ho vede a zmiňuje ho i při dalších ranách, které následovaly.

S nadějí přivítali v květnu 1890 dceru Marii a v říjnu 1891 syna Jana. Při epidemii záškrtu v březnu 1893 obě děti během desíti dnů zemřely a dům zůstal opět pustý. I krátká citace zápisů dosvědčí, jak krutý duchovní a duševní zápas rodiče opětovně probojovávali.

„Chlapcovi jest hůře, pozbýváme naději. Již jsme viděli, že jej Pán sobě brzy povolá. ... Dopoledne se společně v kostele k Pánu modlili za uzdravení Jenička. O páté hodině odpoledne můj rozmilý nadějný syn, jak jsem vždy zato měl můj budoucí nástupce, v Pánu skonal. Bože, dejž mu svou slávu věčnou a nás smutné rodiče v tom těžkém zármutku potěšuj a posiluj.“

Po pouhých deseti dnech: „Do rána jest děvčeti zase hůře. Naše naděje na uzdravení již vadne. Večer přišla sestra Anna a bratr František na tu smutnou noc, kteráž vráží dýku do mého a manželčina srdce. Osudná noc, nebo naše dítě se strašlivě trápí v záškrtu. Když se dusí, nemá místa a nejmíň aspoň padesátkrát sem jej dones do světnice, tu do jizby, tu do lože, tu zase do kolébky, tu zase za stůl a tak pořáde sme byli v těch hrozných chvílích a tu svú dětinú lásku ukazovalo do posleda. ... My smutní rodičové jsme se dívali na již čtyřleté dítě, myslím to nejmilejší, jak odchází ke svému Pánu. Musíme věřit, že ta ruka, která ranní, také uzdravuje...“

V dubnu 1893 přichází na svět páté dítě – Rozínka a v říjnu 1894

bratříček František, který nežil ani dva měsíce. Pouhých čtrnáct dnů po něm umírá i jeho starší sestřička. Jak vypovědět bolest rodičů, kterým, po kolikáté už, zůstal opět jen pustý dům. „Letošní rok nezačal pro nás právě smutně, ale smutně skončil. 24. října se nám narodil František, avšak pátého prosince od nás zase odešel. A naše milá Rozínka už také nebude volat: tata přídú, kde šú mama, vodit, hudat, obedat, obuj papučty, obuj kaťky, mim min, ... a mnoho těm podobných. ... A tak jsme dokonali ten rok 1894. Bože všemohoucí, dej by dokonáno bylo to naše utrpení a je-li tvá svatá vůle, abychom ještě měli dítky, prosím tebe pokorně, račiž nám je dáti, by již rostly tobě ke cti, nám pak k radosti, ostatním všem ku požehnání ...“

Vyrojily se i dohady, co asi rodičové, či prarodičové hrozného spáchali, když je Bůh tak těžce trestá. Dobrých přátel však našli ve svém okolí i rodině podstatně více. Ti svou podporu dokázali účastí na pohřbech, která u tak malých dětí nebyla obvykle příliš velká. „Ráno jak sme vstali, pomohli navařit mamě kávu, poklidili sme a čekali, na přátele až přídú ... vcelku asi 40 osob. Posvačili všickni chléb a kávu (chléb – jistě nemazaný, nebýval tehdy samozřejmostí i na stolech sedláků, tím méně chalupníků, či bezzemků – pozn.). Sme se pomodlili a šli přes Suchý na Lhotu.“ Byla to dobrá hodina pěší chůze a do kostela na Lhotu pak přicházeli další.

Mimořádnou oporou pro oba manžely byla duchovní péče faráře Jana Karafiáta. „Nejen jeho potěšitelná kázání“, jak zaznamenává Jan, ale i docela obyčejná lidská účast. ... „Šel na Lhotu dát kopat hrobeček a k panu faráři. Byl chudák již smutný, plakal moc.“

Přes velký zármutek Mariina paměť pracuje a nejen pohřební kázání doma zapisuje i s několikadenním odstupem. Pan farář si je nechával předkládat ke kontrole a konstatoval, že kromě občas narušeného slovosledu je její záznam doslovný. Byla tak spolehlivým zdrojem, že některá Karafiátova kázání byla později vydána dle jejich záznamů.

Těž široká rodina byla důležitým celoživotním zázemím. Jan píše: „Rodina z obou stran nás má ráda a nám přeje.“ To dokládá i jeho zápis po pohřbu Rozínky: ... šli sme do Stríteže, potěšit my zarmoucení mamulku (tchýni, která se nemohla pohřbu účastnit). Nenadály se nás, byly z toho potěšeny (rodičům se onikalo). Udělaly nám dobrou večeři. Večer tam přišli švagr a starosta i s ní (tj. se ženou), Franc z Příčnice i s ní, Josef s ní, celá rodina pohromadě. Po večeři jsme sobě krásně pozpívali (ze zpěvníku samozřejmě), počtli (z bible) a pomodlili se. Bylo to pěkné, budem na to všickni, myslím, do smrti pamatovat. Před půlnocí se rozcházelí domů...“ A pranic nevadilo, že opět spali na slámě na zemi.

Ani velké vzdálenosti, které bylo

nutno, až na malé výjimky, zdolávat pěšky, nebyly překážkou pro časté vzájemné návštěvy. Když se protáhly do noci, hosté zůstávali do druhého dne, neboť přes tvrdé rány, kterými manželé procházeli, panovalo na Korábce mimořádně přitažlivé, přívětivé a pohostinné ovzduší.

Když se v listopadu 1894 narodila Emilka, počala klíčit v rodičích nová naděje, ale i ona roku 1899 umírá. Útěchou pro rodiče se stala její mladší sestřička Marta narozená v září 1897. Ze záznamu o křtu lze vyčíst vedle naděje i úzkost: „Slavný den, křtila se naše Marta. Ty sám, Pane Ježíši, jakž si za dnů těla svého miloval Martu, zamiluj i tu naši a ty sám jí dej na tu pouť do života, anebo je-li vůle tvá do smrti, své svaté požehnání. Kmotři Jadrníčci šli k nám a byli u nás na noc.“ Marta (osmá v pořadí) byla prvním dítětem, které dospělo (zemřela r. 1967). Členy Horního sboru může zajímat, že to byla maminka naší sestry farářové Vlasty Ženaté.

Když k ní r. 1899 přibyla sestra Božena, r. 1901 dědic gruntu Pavel, r. 1904 Lydie (moje maminka) a konečně r. 1908 Marie, nastává pro rodiče jako kdysi pro starozákonního Joba radostnější období života, i když ještě r. 1900 umírá po porodu Amálie a r. 1905 zřejmě předčasně narozený chlapeček beze jména.

Rok 1899 je poslední, kdy Jan zaznamenává již jen útržkovitě některé skutečnosti. Jako starostovi, byť jen malé obce a laickému představiteli hrubolhoteckého sboru

mu přibýlo mnoho odpovědnosti a dalších povinností.

Velmi miloval i svůj národ a s radostí uvítal v r. 1918 zrod republiky. Avšak již r. 1919 umírá ve věku pouhých 57 let na méně závažnou infekci, kterou získal při sousedské výpomoci. Umírá při vědomí, poslušně jako ti Broučci s hlavou na klíně své milované ženy. Dodnes kvetou na lukách a stráních kolem Korábky chudobky bílé i ty s rudým okrajem a v létě se někdy až blýská od světélek svatojáneků.

Tohoto věrného služebníka Páně připomíná pouze nenápadný památeční hrob. Od okolního terénu ho dělí jen nízká kamenná obruba. Hroby bez pomníků, občas s kamenem v záhlaví, bývaly za mého dětství a mládí na Hrubé Lhotě prakticky všechny. Stíněny staletými lípami tvořily velmi působivý obraz a vedly k zamyšlení. Krásnější hřbitov jsem neviděla.

Z nekrologů, které přinesl tehdejší tisk, alespoň několik řádků pana řídicího učitele Jana Rousa ze Zájmu venkova: „Co bylo za války prosících rukou, jinde srdce a sklepy zavřeny, ale z Korábky odnášeli lidé alespoň po kilech zrní a zemáky, i tam pak odpočítávali zemáky pro svou vlastní potřebu... nedali-li darmo, tedy šetrilo se přísně běžných cen... Fůru dříví veze pár statných koní... na trh, aby bylo prodáno za lichvářskou cenu? Ne. Sleduješ ... shrbená chaloupka skrývá pět třesoucích se dětí, žena s rozzářenou tváří oznamuje: to tatíček

nám přivezli, šak už sme neměli ani čím uvařit. Tatíčkem a matičkou zovou oba tyto šlechtné lidi. Ten tisícíhlavý zástup, který jej dnes ke hrobu doprovázel, svědčil, že každý z nich něco od něho přijal a dnes mu to přišel oplatit. ... Tak máme, my Valaši, tatíčky dva: jednoho odpočívajícího již na hřbitově hrubolhoteckém a druhého v Praze – presidenta Masaryka. Na oba jsme hrdi, neboť oba týž pokrm duchovní jedli a týž nápoj duchovní pili“.

listopad 2012, E. Žárská

Okénko do Diakonie

Právě uplynulý rok znamenal další nakonec docela „vítězný zápas“ se situací, kdy stát krátí své dotace a neziskové organizace hledají nejrůznější způsoby řešení. Vsetínská Diakonie podala loni žádosti o 44 dotací a grantů (aby pokryla svých 25 mil. nákladů) a byla z více než 80% úspěšná. Podle hesla, že „koho chce Pán Bůh potrestat, tomu splní jeho přání,“ to m.j. znamenalo, všechny poskytnuté prostředky odděleně sledovat a složitě vyúčtovávat. Jak hektická doba teď nastala pro účetní, to není jednoduché pochopit, natož vysvětlit....

Okénko do sborové kuchyňky

Tentokrát do sborové kanceláře: Až přijdete za dobrým duchem našeho sboru, Evou Duškovou, můžete se trochu polekat, neboť nebude na místě, kde jste ji zvyklí hledat. Nebojte se, není daleko. Přestěhovala se o místnost dále. Bývalá kancelář teď slouží pro různé aktivity sboru. A těch přibývá.

Humor za kostelem

Ke krejčímu přijde zákazník a dá si ušít kalhoty. „A kdy budou hotové?“ ptá se. „Za čtrnáct dní.“ „Až za čtrnáct dní? To je dlouho! I Pán Bůh stvořil svět za jeden týden.“ „Jenže“, opouje krejčí, „jak ten svět vypadá, že ano. Kdežto ty kalhoty – ty budou tip top.“

Farář opravuje před kostelem dřevěný plůtek u zahrádky. Poblíž postává malý kluk a zamýšleně ho pozoruje. „Chceš se mnou hovořit, chlapče?“ „Ne já tu jen čekám.“ „A na co čekáš?“ „Chci vědět, co řekne farář, když se praští kládíkem do prstu.“

Adresa sboru:
Palackého 156, Vsetín
tel. 571 411 722

www.hornisbor.cz

V kanceláři nás najdete ve všední dny od 9 do 12 hod., v pondělí a středu také od 13 do 17 hod., nebo podle domluvy.

Příspěvky předávejte osobně členům redakční rady (Pavel Čmelík, Stanislav Mikulík, Jan David) nebo e-mailem na adresu: jendadavid@seznam.cz.